

хлѣбъ, що то продаванъ е на слуга та му, какъ го месеше и беше толко сладокъ и вкусень, она отвѣстивши му рече: знай, господару, защо господжа та ми имаше една рана на рамена та си, отъ коя то страдаше люто: искающи же да я исцѣри лѣкаръ, опредѣли и да замесува сосъ масло и медъ чисто брошно, и да тура тесто то на рана та докле оздравее. Така прочее правеше секій день, и ново тесто като туреше, ветхо то фърляше: кое то азъ земахъ, и правехъ хлѣбове, а твой слуга дохождаше и ги купуваше. Сега обаче, като оздраве господжа та ми, немаме вече да продаваме хлѣбъ отъ онова тесто. Чувши же Торговецъ това, много се огорчи, и възгнуси, и рече въ себе си: уста та убо и раце те лесно можемъ да измыемъ, утроба та же да исчистимъ вътре е невозможно.

Така прочее, о царю, боимъ се и азъ да не пострада некакъ и твое то царство подобно, като оногѡва торговца: защо ще потърсишь сына си, и нещешъ да го найдешъ. И пакъ му рече философъ и совѣтникъ: Знай, о царю, защо лукавства та на жены те са многу и разни, и затова първа злыни вина е жена та: и послушай молимъ те едно повѣствованіе.